

genlunde om, at de øvrige Ministre ville tage tilbørligt Hensyn dertil. Paa en Maade have vi jo en Minister for Handel, Industri og Søfart, nemlig den ærede Landbrugsminister. Hvis han bliver tilstrækkelig længe — og jeg haaber, han maa blive meget længe — vil han se, at Landbruget udvikler sig til at blive Industri og Handel, og da han allerede har Fiskeriet under sig, vil der ikke mangle saa meget i, at han ogsaa kunde have den øvrige Søfart. Men jeg haaber, som sagt, at saavel Finansministeren som Ministeren for offentlige Arbejder ville lægge Mærke til, at det ikke er uden Betænkelse uden videre at sætte Postporto for Breve op.

Med Hensyn til Jernbanevæsenet, hvorom jeg i øvrigt ikke skal udtale mig vidtløftig, da vi senere komme tilbage dertil, vil jeg dog sige, at der mulig er et Punkt, hvorpaa der kunde spares, nemlig med Hensyn til Personellet paa Persontogene. Vi ere herhjemme blevne vant til lidt for meget af Ammesystemet. Vi maa ikke selv lukke en Dør op eller i, vi maa ikke selv tage Sæde i Vognene, der skal anvises os Plads. Det kender man, naar jeg undtager Tyskland, ikke andre Steder i Verden. I England bruger man ikke — i Frankrig heller ikke — nær den Besætning paa et Persontog, som der bruges her. Det overlades mere til Folk selv at tage Plads. Maaske har man nogle flere Vogne med i Togene end her, saa at det ikke er saa vanskeligt at finde Plads som her, og man ikke midt om Natten skal have store engelske Kufferter og Englændere ind, saaledes som det er gaaet et æret Medlem. Man optræder mere selvstændig der. Jeg tror, at der paa dette Punkt maaske kunde indføres nogle Beparelser, saaledes at vi kunde komme til, hvad vi naturligvis maa komme til, at vore Jernbaner forrente sig paa en noget mere tilfredsstillende Maade, end de gøre nu, uden at man derfor behøvede at gaa til en saa ganske ekstraordinær Forhøjelse som f. Eks. den, der er foreslaaet paa Abonnementskortene.

Jeg vilde have hørt meget daarlig efter under Finanslovdebatten, om jeg ikke havde lagt Mærke til, at det kommer an paa at finde en lille Holdeplads et eller andet Sted, hvor der skulde ske en eller anden Forandring. Jeg har ogsaa fundet en Holdeplads, nemlig Springforbi, der ligger mellem Klampenborg og Skodsborg. Den er en Tvilling søster til Espergærde, som det ærede Medlem for Helsingør (C.

Rasmussen) fremdrog. Ganske vist er man ikke derude oppe paa et Salg af 20,000 endnu, men i Aar tror jeg, at det er paa 14,000, og saa er der endda det at mærke derved, at man slet ikke kan regne med Salget derude. Paa Grund af Holdepladsens særlige Beliggenhed koster det nemlig lige meget, om man tager Kort til Skodsborg eller til Springforbi, og da hele Befolkningen derude, saavel Sommer- som Vinterbeboerne og de mange Arbejdere, der nu ere beskæftigede paa Strandmøllens Skibsværft, selvfølgelig lige saa gerne kunne køre gratis fra Springforbi til Skodsborg og omvendt, tage de alle sammen Kort til Skodsborg, og paa Regnskabet ser det saa ud, som om Skodsborg har en svær Trafik og Springforbi ingen, medens det i Virkeligheden snarere er omvendt. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at skulde der ske en Forandring ved Espergærde Holdsted, burde der vist ogsaa ske Forandring ved Springforbi. — Rent i Parentes vil jeg bemærke, at jeg ogsaa kunde ønske, at Holdepladsen fik et andet Navn. Der er i og for sig noget mærkværdigt i at kalde et Stoppested Springforbi. Der er heller ingen Mennesker, der ved, hvor det ligger. Folk vide, at Rækkefølgen ud ad Kysten er Charlottenlund, Klampenborg, Ny Taarbæk, Skodsborg, Vedbæk. Det burde hedde simpelthen: Ny Taarbæk eller Strandmøllen, thi det er dem, den er Station for. Der ligger ganske vist ved Siden af den en Villa, som oprindeligt var en Kro og hed „Spring ej forbi“, men da Bevillingen faldt væk, tog de dette „ej“ bort, saa at den kom til at hedde „Springforbi“, og Laagen ind til Dyrehaven kom til at hedde det samme. Da saa Holdepladsen kom til at ligge der, tog man dette Navn til den.

Med det samme jeg omtaler det Ammesystem, man er inde paa herhjemme, vil jeg gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Justitsminister, i Anledning af hans Udtalelser forleden Dag om Automobilerne. Han har jo selv indrømmet i sit Tilsvar til et andet æret Medlem, at vi leve i Elektricitetens og Automobilernes Aarhundrede, saa jeg antager, at han er klar paa, at det ikke saadan vil kunne nytte i og for sig at stoppe Udviklingen paa dette Punkt. Jeg tror, han ser paa Automobilerne fra et noget forkert Standpunkt. Han kaldte dem „ækle og hvæsende Maskiner“, og han saa vist paa dem som noget nyt, unødvendigt og ubehageligt, der vil trænge sig ind i vort rare og fredelige Land. Jeg tror nu, at de ere Fremtidens